

Hemlängtan, finns den kvar

Jag skulle vilja dela med mig utav mina personliga upplevelser ifrån SIOS-resan till Syrien den 25/3 – 3/4-94. Nu kommer jag inte att berätta om syftet med resan för det kommer ARS som var värd för resan att skriv mer utförligt om.

När jag fick förtroendet att representera assyriska Kvinnoförbundet under SIOS-resan, kunde jag aldrig föreställa mig att det skulle kännas så underbart härligt att åka tillbaka till Bethnahrin.

Visst såg jag framemot att få besöka Syrien och se hur vårt folks levnadssituation är.

Men inte att jag skulle känna mig hemma och reagera känslomässigt så starkt.

Under vår resa besökte vi bl.a. byn Wed-Wed där vi var hembjudna på assyrisk mat. När vi steg av bussen och gick in på gården var det första jag såg brödugnen (tanoro). Mitt på gården stod mullbärsträdet (totho) och bredvid den såg jag brunnen och sist fann jag hönshuset. Jag trodde inte det var sant. Det var precis som att vara tillbaka i min barndomsby Bote i Thurabdin som ligger på gränsen till Qamisly-området. Sorgligt nog har våran by Bote jämnats med marken av Turkiska regimen i jakten på PKK-anhängare.

Byn är bara ett minne blott hos oss som

levde i den.

Det gör ont ända in i hjärtroten att mer eller mindre ha mist Thurabdin. Jag trodde inte att jag hade någon hemlängtan kvar efter 20 år i diasporan.

Men när jag åter såg miljön som påminde mig om barndomen så var det många känslor som väcktes till liv, känslor som jag inte trodde fanns kvar inom mig.

Hemlängtas känslor som jag hade förträngt under alla dessa år i Sverige, eftersom återbesök till Thurabdin inte varit möjligt. Vilken underbar glädje jag kände över att vara i hemlandets trakter igen.

Lyckorus som inte kan uttryckas med ord. Tänk att åter få äta färskt grön mandel, gå barfota i den röda jorden. Se den bördiga jorden längst Harbour floden. Det var synd att det inte fanns tillräckligt med tid för att få bekanta sig med folket och ta del av deras vardagsliv.

Det mesta av vår tid gick åt att besöka olika ministrar, vår patriark och besöka några sevärheter. Hoppas att vi skall få tillstånd från Syriska regeringen att få starta sommarlägerverksamhet i Syrien, för våra barn och ungdomar i diasporan. Det för att kunna behålla hemkänslan vid liv.

Min önskan är att våra barn och ungdomar får möjlighet att åka tillbaka till sina rötter. Resan har varit mycket kunskapsgivande, intensiv och upplevelserik.

Avslutningsvis vill jag tacka Syriska regeringen som bemötte oss med så stor gästfrihet.

Verde Shamoun AKF